

STEPHEN KING

SKELTON CREW

Η ΟΜΙΧΛΗ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Καλωσορίσατε στον κόσμο των σκιών.
Απολαύστε το ταξίδι!

Έγραψαν για τη συλλογή *Skeleton Crew – Η Ομίχλη και άλλες ιστορίες*

«Ο Στίβεν Κινγκ προκαλεί ξανά ανατριχίλες... Έγραψε μια εκπληκτική συλλογή διηγημάτων, όπου η αχαλίνωτη φαντασία και η αφηγητική δεινότητά του επιτρέπουν στον αναγνώστη να αναπλάσει τις σκηνές και τη δράση τόσο ζωντανά, ώστε να νιώσει τρόπο που συναρπάζει και, παράλληλα, ψυχαγωγεί.»

–*Best Sellers*

«Θαυμάσια αποτροπιαστικό... Μη γυρίσετε την πλάτη σας σε αυτό το βιβλίο.»

–*New York Times Book Review*

«Ο Στίβεν Κινγκ στα καλύτερά του.»

–*Denver Post*

«Απολαυστικά τρομακτικό.»

–*Cosmopolitan*

«Ο Κινγκ είναι χειμαρρώδης. Οι θαυμαστές του θα πέσουν σ' αυτό το βιβλίο σαν σμήνος από ακρίδες.»

–*The Charlotte Observer*

«Συγκλονιστικό, ευφύεστατο... ο Στίβεν Κινγκ σε στιγμές εξαιρετικής έμπνευσης.»

–*New York Sunday News*

Έγραψαν για τον Στίβεν Κινγκ

«Ο αδιαμφισβήτητος βασιλιάς του τρόμου.»

–*Time*

«Η φαντασία του Στίβεν Κινγκ είναι αχανής... Πρόκειται, αναμφίβολα, για έναν από τους μεγαλύτερους παραμυθιάδες της εποχής μας.»

–*Guardian*

«Ο Κινγκ διαθέτει την ικανότητα να βγάζει από τους ενήλικες τις παρωπίδες και να τους εκθέτει στον απόλυτο τρόμο. Αυτός είναι ο λόγος που οι θαυμαστές του δεν χορταίνουν να τον διαβάζουν... και ο λόγος που τα μυθιστορήματά του είναι τόσο απολαυστικά ανατριχιαστικά.»

–*The Cincinnati Enquirer*

«Ο Στίβεν Κινγκ διαθέτει έμφυτο αφηγηματικό ταλέντο που καθηλώνει τον αναγνώστη.»

–*Express*

«Πραγματικά αξεπέραστος!»

–*Mirror*

«Ο Κινγκ καθηλώνει τον αναγνώστη χωρίς να τον αφήσει καν να το καταλάβει –κι έπειτα το διασκεδάζει κρυφογελώντας, αφήνοντάς τον να σπαρταράει πιασμένος στο αγκίστρι του!»

–*Playboy*

Περιεχόμενα

Εισαγωγή	11
Η ομίχλη.....	21
Εδώ ίσως να υπάρχουν τίγρεις.....	211
Η μαϊμού	219
Ο Κάιν επαναστάτησε	275
Η παράκαμψη της κυρίας Τοντ.....	285
Η εκδρομή	321
Γαμήλια δεξίωση μετά μουσικής	359
Παράνοια: ένας μονόλογος ψαλμός	381
Η σχεδία.....	385
Ο επεξεργαστής κειμένου των θεών.....	429
Ο άνθρωπος που δεν έδινε το χέρι του	457
Αμμουδιά.....	485
Η εικόνα του μεγάλου θεριστή.....	513

Νόνα	525
Στον Όουεν	575
Νεκροζώντανος.....	577
Το φορτηγό του θείου Όττο	605
Πρωινές παραδόσεις (Γαλατάς #1).....	631
Οι μεγάλες ρόδες: μια ιστορία για το παιχνίδι των πλυντηρίων (Γαλατάς #2).....	639
Η γιαγιά.....	661
Η μπαλάντα της ελαστικής σφαίρας	705
Το Πέρασμα.....	779
Σημειώσεις.....	811

Είμαι ο δικός σου μπουύγκι μαν
αυτό είμαι
και είμαι εδώ για να κάνω
ό,τι μπορώ...

–K. C. and the Sunshine Band

Αγαπάς;

Εισαγωγή

Στάσου –δυο λεπτά. Θέλω να σου μιλήσω... και μετά θα σε φιλήσω. Στάσου...

1

Εδώ έχω μερικά διηγήματα ακόμα, αν τα θέλετε. Καλύπτουν ένα μεγάλο διάστημα της ζωής μου. Το πιο παλιό, την «Εικόνα του μεγάλου θεριστή», το έγραψα στα δεκαοχτώ, το καλοκαίρι πριν ξεκινήσω το κολέγιο. Για την ακρίβεια, η ιδέα γι' αυτό το διήγημα μου ήρθε ενώ ρίχναμε καλάθια με τον αδερφό μου στην πίσω αυλή του σπιτιού μας στο Γουέστ Ντάραμ του Μείν και όταν το ξαναδιάβασα μετά από χρόνια, ένιωσα λίγη θλίψη για την παλιά καλή εποχή. Το πιο πρόσφατο, «Η μπαλάντα της ελαστικής σφαίρας», τελείωσε τον Νοέμβριο του 1983. Καλύπτουν ένα διάστημα δεκαεφτά χρόνων, που δεν μετράει και πολύ, φαντάζομαι, αν το συγκρίνει κανείς με τις μακρόχρονες και πλούσιες καριέρες συγγραφέων τόσο διαφορετικών μεταξύ τους όσο ο Γκράχαμ Γκριν, ο Σόμερσετ Μομ, ο Μαρκ Τουέιν και η Γιουντόρα Γουέλτι, αλλά είναι μεγαλύτερο από εκείνο που είχε στη διάθεσή του ο Στίβεν Κρέιν και περίπου ίσο με τη διάρκεια της καριέρας του Χ. Φ. Λάβκραφτ.

Ένας φίλος με ρώτησε πριν από κάνα δυο χρόνια γιατί μπαίνω στον κόπο. Τα μυθιστορήματά μου, όπως παρατήρησε,

βγάζουν πολύ καλά λεφτά, ενώ τα διηγήματα στην ουσία είναι χασούρα.

«Πώς το συμπεραίνεις αυτό;» τον ρώτησα.

Έδωσε ένα χτυπηματάκι στο τότε πρόσφατο τεύχος του *Playboy* που ήταν η αφορμή για τη συζήτησή μας. Υπήρχε εκεί ένα διήγημά μου («Ο επεξεργαστής κειμένου των θεών», που θα το βρείτε κάπου εδώ μέσα) και του το είχα δείξει με δικαιολογημένα, κατά τη γνώμη μου, περηφάνια.

«Θα σου το αποδείξω», μου είπε, «αν δεν σε πειράζει να μου πεις πόσα πήρες γι' αυτό το κομμάτι.»

«Δεν με πειράζει», είπα εγώ. «Πήρα δύο χιλιάδες δολάρια. Δεν τα λες και ψίχουλα, Γουάιατ.»

(Το πραγματικό του όνομα δεν είναι Γουάιατ, αλλά δεν θέλω να τον φέρω σε δύσκολη θέση, αν με πιάνετε.)

«Όχι, δεν πήρες δύο χιλιάδες», είπε ο Γουάιατ.

«Σοβαρά; Έλεγξες το βιβλιάριο τραπέζης μου;»

«Όχι, αλλά ξέρω ότι πήρες χίλια οχτακόσια δολάρια, γιατί ο ατζέντης σου παίρνει το δέκα τοις εκατό.»

«Πολύ σωστά», είπα. «Και το αξίζει. Με έβαλε στο *Playboy*. Πάντα ήθελα να δημοσιευτεί ένα διήγημά μου στο *Playboy*. Οπότε πήρα χίλια οχτακόσια δολάρια αντί για δύο χιλιάδες, σιγά το πράμα.»

«Όχι, πήρες 1710.»

«Τι;»

«Δεν μου έχεις πει ότι ο υπεύθυνος επαγγελματικής διαχείρισης του έργου σου παίρνει το πέντε τοις εκατό από τα καθαρά κέρδη;»

«Ναι, εντάξει – χίλια οχτακόσια μείον ενενήντα. Και πάλι πιστεύω ότι 1710 δολάρια δεν είναι καθόλου άσχημα για...»

«Μόνο που δεν ήταν τόσα», συνέχισε ο σαδιστής. «Ήταν μόνο 855 ψωροδολάρια.»

«Τι;»

«Θα μου πεις τώρα ότι δεν είσαι στη φορολογική κλίμακα του πενήντα τοις εκατό, Στιβ-Ο;»

Δεν μίλησα. Ήξερε ότι ήμουν.

«Και τελικά», μου είπε γλυκά, «έβγαλες μόνο 769, 5, έτσι δεν είναι;»

Συμφώνησα απρόθυμα. Στην Πολιτεία του Μείν υπάρχει ένας φόρος εισοδήματος που απαιτεί από τους φορολογούμενους της δικής μου φορολογικής κλίμακας να καταβάλλουν το δέκα τοις εκατό των ομοσπονδιακών φόρων τους στην Πολιτεία. Το δέκα τοις εκατό του 855 είναι 85,5.

«Πόσο καιρό σού πήρε να γράψεις αυτό το διήγημα;» επέμεινε ο Γουάιατ.

«Περίπου μία εβδομάδα», είπα ξερά. Σχεδόν δύο εβδομάδες, υπολογίζοντας το δεύτερο και το τρίτο χέρι, αλλά δεν σκόπευα να το πω στον Γουάιατ.

«Άρα εκείνη την εβδομάδα έβγαλες 769,5 δολάρια», είπε. «Ξέρεις πόσα βγάζει την εβδομάδα ένας υδραυλικός στη Νέα Υόρκη, Στιβ-Ο;»

«Όχι.» Σιχαίνομαι να με φωνάζουν Στιβ-Ο. «Ούτε εσύ ξέρεις.»

«Και βέβαια ξέρω», είπε. «769,5 δολάρια, μετά τη φορολόγηση. Άρα ετούτο εδώ είναι σκέτη χασούρα.» Ξεκαρδίστηκε στα γέλια και μετά με ρώτησε αν είχα άλλη μπίρα στο ψυγείο. Του είπα όχι.

Θα στείλω στο φιλαράκι μου τον Γουάιατ ένα αντίτυπο αυτού του βιβλίου μαζί με ένα σημείωμα. Το σημείωμα θα λέει: *Δεν θα σου πω πόσο πληρώθηκα γι' αυτό το βιβλίο, Γουάιατ, μα θα σου πω το εξής: τα συνολικά έσοδα από τον «Επεξεργαστή κειμένου των θεών» –τα καθαρά– είναι αυτή τη στιγμή λίγο πάνω από είκοσι τρεις χιλιάδες δολάρια, χωρίς να μετρήσω και τα 769,5 δολάρια που έκραξες τόσο άγρια στο σπίτι μου στη λίμνη. Θα υπογράψω Στιβ-Ο και θα βάλω ΥΓ: Είχα κι άλλη μπίρα στο ψυγείο*

εκείνη τη μέρα, αν θες να ξέρεις, και την ήπια μόνος μου αφότου έφυγες.

Θα του δείξω εγώ.

2

Αλλά δεν είναι τα λεφτά. Παραδέχομαι ότι είχα εκστασιαστεί με τα 2.000 δολάρια που πήρα για τον «Επεξεργαστή κειμένου των θεών», αλλά είχα εκστασιαστεί και με τα 40 που πληρώθηκα όταν δημοσιεύτηκε η «Εικόνα του μεγάλου θεριστή» στο *Startling Mystery Stories* όπως και με τα δώδεκα δωρεάν τεύχη που έλαβα όταν δημοσιεύτηκε το «Εδώ ίσως να υπάρχουν τίγρεις» στο *Ubris*, το φοιτητικό λογοτεχνικό περιοδικό του Πανεπιστημίου του Μέιν (επειδή είμαι άνθρωπος καλών προθέσεων, υποθέτω ότι ο τίτλος προέρχεται από τη λέξη «Υβρις»).

Εννοώ, ποιος δεν χαιρέται όταν παίρνει χρήματα' ας μην το ρίξουμε στην απόλυτη φαντασία (όχι ακόμα, τουλάχιστον). Όταν άρχισαν να δημοσιεύονται με κάποια συχνότητα διηγήματά μου σε αντρικά περιοδικά όπως το *Cavalier*, το *Dude* και το *Adam*, ήμουν είκοσι πέντε ετών και η γυναίκα μου είκοσι τριών. Είχαμε ήδη ένα παιδί και περιμέναμε δεύτερο. Δούλευα πενήντα εξήντα ώρες την εβδομάδα σε ένα πλυντήριο και έπαιρνα 1,75 δολάρια την ώρα. «Στριμωγμένοι» δεν είναι η λέξη που θα περιέγραφε ακριβώς την κατάστασή μας' η κατάστασή μας ήταν μια ήπια εκδοχή της Πορείας Θανάτου της Μπαταάν. Τα τσεκ για εκείνα τα διηγήματα (πληρωμή με τη δημοσίευση, ποτέ με την παραλαβή) έρχονταν πάντα ακριβώς τη στιγμή που χρειαζόμαστε χρήματα για αντιβίωση για την ωτίτιδα του μωρού ή για να συνεχίσει να λειτουργεί το τηλέφωνο στο διαμέρισμά μας για έναν μήνα ακόμα, σπάζοντας άλλο ένα ρεκόρ. Το χρήμα, ας το αποδεχτούμε, είναι και πολύ βολικό και πολύ μεθυστικό. Όπως λέει και η Λίλι Κάβανο στο *Φυλαχτό* (η φράση ήταν του Πίτερ Στράουμπ, όχι δική μου), «Ποτέ κανείς δεν είναι αρκετά

αδύνατος ή αρκετά πλούσιος». Και όποιος δεν το πιστεύει δεν υπήρξε ποτέ πολύ αδύνατος ή πολύ πλούσιος.

Παρ' όλα αυτά, δεν το κάνεις για τα λεφτά, αλλιώς είσαι κότα. Δεν σκέφτεσαι το κέρδος, αλλιώς είσαι κότα. Δεν υπολογίζεις το μεροκάματο, το βδομαδιάτικο, το ετήσιο εισόδημα, ή ακόμα και το ισόβιο εισόδημα, αλλιώς είσαι κότα. Σε τελική ανάλυση δεν το κάνεις καν από αγάπη, αν και ωραία θα ήταν να πιστευες ότι το κάνεις από αγάπη. Το κάνεις γιατί το να μην το κάνεις είναι αυτοκτονία. Και ενώ είναι δύσκολο, σε ανταμείβει με τρόπους που δεν θα τους έλεγα ποτέ στον Γουάιατ, γιατί ο Γουάιατ δεν είναι τέτοιος τύπος.

Πάρτε παράδειγμα τον «Επεξεργαστή κειμένου των θεών». Δεν είναι το καλύτερο διήγημα που έχω γράψει ποτέ δεν πρόκειται να πάρει κανένα βραβείο. Αλλά δεν είναι και τόσο κακό επίσης. Είναι και κάπως αστείο. Είχα μόλις αποκτήσει δικό μου επεξεργαστή κειμένου πριν από κάνα μήνα (έναν μεγάλο Wang, και να λείπουν τα σχόλια, εντάξει;) και εξερευνούσα ακόμα τι μπορούσε και τι δεν μπορούσε να κάνει. Με είχαν συναρπάσει τα πλήκτρα ΕΙΣΑΓΩΓΗ και ΔΙΑΓΡΑΦΗ, που έκαναν τα αντίστοιχα σύμβολα της τυπογραφικής διόρθωσης να μοιάζουν απαρχαιωμένα.

Μια μέρα κόλλησα μια βαριά ίωση. Συμβαίνει και στις καλύτερες οικογένειες, διάβολε. Όσα είχα μέσα μου που δεν ήταν γερά εδραιωμένα, έβγαιναν από την επάνω ή την κάτω άκρη με ταχύτητα που πλησίαζε την ταχύτητα του ήχου τα περισσότερα. Το βράδυ αισθανόμουν πραγματικά πολύ χάλια –ρίγη, πυρετός, οι αρθρώσεις μου γεμάτες θραύσματα γυαλιού. Κράμπες στο στομάχι μου, πόνοι στην πλάτη.

Έβγαλα τη νύχτα στο υπνοδωμάτιο των ξένων (τρέχοντας, φτάνεις στο μπάνιο με τέσσερα βήματα) και κοιμήθηκα από τις εννιά έως τις δύο περίπου μετά τα μεσάνυχτα. Ξύπνησα και ήξερα ότι δεν υπήρχε περίπτωση να κοιμηθώ άλλο. Έμεινα στο κρεβάτι απλώς και μόνο επειδή ήμουν πολύ άρρωστος για να

σηκωθώ. Ξαπλωμένος όπως ήμουν, άρχισα να σκέφτομαι τον επεξεργαστή μου, την ΕΙΣΑΓΩΓΗ και τη ΔΙΑΓΡΑΦΗ. Και κάποια στιγμή σκέφτηκα: «Δεν θα είχε πλάκα αν αυτός ο τύπος έγραφε κάτι και μετά πατούσε ΔΙΑΓΡΑΦΗ και αυτό το κάτι που είχε γράψει διαγραφόταν από τον κόσμο;» Κάπως έτσι αρχίζουν σχεδόν όλες οι ιστορίες μου· «Δεν θα είχε πλάκα, αν...» Και ενώ πολλές από αυτές είναι τρομακτικές, δεν έχω πει (σε αντιδιαστολή με το γράφει) ποτέ ιστορία που να μην προκάλεσε έστω και λίγα γέλια, ανεξάρτητα από το πού έχω πρόθεση να καταλήξω.

Τέλος πάντων, στην αρχή άρχισα να φαντάζομαι με βάση τη ΔΙΑΓΡΑΦΗ, όχι ακριβώς πλάθοντας μια ιστορία, αλλά περισσότερο βλέποντας εικόνες με το μυαλό μου. Έβλεπα αυτόν τον τύπο (που για μένα είναι απλώς Ο-Εγώ, μέχρι ν' αρχίσει να σχηματίζεται η ιστορία με λέξεις, οπότε πρέπει να του δοθεί ένα όνομα) να διαγράφει κάδρα στους τοίχους, καρέκλες στο καθιστικό, την πόλη της Νέας Υόρκης, την έννοια του πολέμου. Έπειτα σκέφτηκα να τον βάλω να εισάγει πράγματα και αυτά τα πράγματα να εμφανίζονται στον κόσμο από το πουθενά.

Μετά σκέφτηκα: «Εντάξει, ας του δώσω μια γυναίκα, κακία ως το μεδούλι –που μπορεί και να τη διαγράψει ίσως– και κάποιο άλλο πρόσωπο που να είναι καλό για να το εισαγάγει ενδεχομένως.» Κι έπειτα με πήρε ο ύπνος και το πρωί που ξύπνησα ήμουν λίγο πολύ εντάξει και πάλι. Η ίωση είχε τελειώσει, η ιστορία όχι. Την έγραψα και, απ' ό,τι θα δείτε, δεν βγήκε ακριβώς έτσι όπως αφήνουν να εννοηθεί τα όσα είπα παραπάνω, αλλά πάλι... ποτέ δεν βγαίνουν ίδιες.

Δεν χρειάζεται να σας το πω και τραγουδιστά, έτσι δεν είναι; Δεν το κάνεις για τα λεφτά· το κάνεις γιατί μόνο έτσι δεν θα νιώθεις άσχημα. Όποιος, γυναίκα ή άντρας, μπορεί να γυρίζει την πλάτη σε κάτι τέτοιο είναι κότα, τελεία. Η ιστορία μου πρόσφερε το ότι μπόρεσα να ξανακοιμηθώ, ενώ ένιωθα ότι δεν μπορούσα. Κι εγώ της το ανταπέδωσα κάνοντάς τη χειροπιαστή,

πράγμα που ήθελε να γίνει. Τα υπόλοιπα είναι απλώς παράπλευρα κέρδη.

3

Ελπίζω να σας αρέσει αυτό το βιβλίο, Σταθεροί Αναγνώστες. Υποψιάζομαι ότι δεν θα σας αρέσει όσο θα σας άρεσε ένα μυθιστόρημα, γιατί οι περισσότεροι έχετε ξεχάσει τις χαρές του διηγήματος. Όταν διαβάζεις ένα καλό μεγάλο μυθιστόρημα, είναι από πολλές απόψεις σαν να έχεις μια μακρόχρονη ικανοποιητική σχέση. Θυμάμαι την εποχή που πηγαίνοερχόμουν από το Μείν στο Πίτσμπουργκ για το στήσιμο του *Creepshow* και πήγαινα κυρίως με αυτοκίνητο λόγω του φόβου μου για το αεροπλάνο σε συνδυασμό με την απεργία των ελεγκτών εναέριας κυκλοφορίας και στη συνέχεια την απόλυση των απεργών από τον κύριο Ρίγκαν (ο Ρίγκαν, απ' ό,τι δείχνουν τα πράγματα, είναι ένθερμος υποστηρικτής του συνδικαλισμού, αρκεί τα συνδικάτα να είναι στην Πολωνία). Είχα σε οχτώ κασέτες *Τα πουλιά πεθαίνουν τραγουδώντας* της Κολίν ΜακΚάλοχ και για ένα διάστημα πέντε εβδομάδων αισθανόμουν, όχι απλώς ότι ήμουν σε σχέση μ' αυτό το μυθιστόρημα, αλλά παντρεμένος μαζί του (το αγαπημένο μου κομμάτι ήταν εκείνο όπου η κακιά γριά σάπισε και έπιασε σκουλήκια μέσα σε δεκαέξι ώρες).

Το διήγημα είναι κάτι εντελώς διαφορετικό –ένα διήγημα είναι σαν ένα γρήγορο φιλί στο σκοτάδι από έναν άγνωστο. Δεν συγκρίνεται, φυσικά, με μια σχέση ή έναν γάμο, αλλά τα φιλιά μπορεί να είναι γλυκά και η συντομία τους είναι και η γοητεία τους.

Η συγγραφή διηγημάτων δεν έγινε ευκολότερη με τον καιρό· έγινε ακόμα πιο δύσκολη. Αφενός ο χρόνος που διαθέτω για να τα κάνω έχει μειωθεί. Αφετέρου αυτά θέλουν ολοένα να φουσκώνουν (έχω μεγάλο πρόβλημα με το φούσκωμα –γράφω ό-

πως κάνουν δίαιτα οι χοντρές κυρίες). Και δυσκολεύομαι να βρω τη φωνή που θα πει αυτές τις ιστορίες –πολύ συχνά Ο-Εγώ μου ξεφεύγει και χάνεται.

Αυτό που πρέπει να κάνω είναι να συνεχίσω να προσπαθώ, νομίζω. Καλύτερα να συνεχίσεις να δίνεις φιλιά και να φας μερικά χαστούκια παρά να τα παρατήσεις τελείως.

4

Εντάξει· αυτά είχα να σας πω. Μπορώ τώρα να ευχαριστήσω μερικούς ανθρώπους (παραλείψτε αυτό το κομμάτι, αν θέλετε);

Ευχαριστώ τον Bill Thompson που το ξεκίνησε. Αυτός κι εγώ είχαμε στήσει τη *Νυχτερινή βάρδια*, την πρώτη συλλογή διηγημάτων μου και ήταν δική του ιδέα να κάνουμε και δεύτερη. Στο μεταξύ έχει πάει στην Arbor House, αλλά τον αγαπώ το ίδιο και εκεί όσο οπουδήποτε αλλού. Αν απέμεινε ένας ευγενής στο ευγενές επάγγελμα των εκδοτών, είναι αυτός ο άνθρωπος. Ο Θεός να έχει καλά την ιρλανδέζικη καρδιά σου, Μπιλ.

Ευχαριστώ τη Phyllis Grann της Putnam για το συμμάζεμα που έκανε.

Ευχαριστώ τον Kirby McCauley, τον ατζέντη μου, Ιρλανδός κι αυτός, που πούλησε τα περισσότερα από τα διηγήματά μου και που μου έβγαλε με το βίντσι το μακρύτερο απ' αυτά, την «Ομίχλη».

Αρχίζει να ακούγεται σαν ευχαριστήριο λόγος σε τελετή απονομής Όσκαρ, αλλά δε γαμιέται.

Ευχαριστίες οφείλω και σε επιμελητές εκδόσεων περιοδικών –στην Kathy Sagan του *Redbook*, στην Alice Turner του *Playboy*, στον Nye Willden του *Cavalier*, στα παιδιά στο *Yankee* και στον Ed Ferman –ο άνθρωπός μου!– του *Fantasy & Science Fiction*.

Είμαι υπόχρεος σε ένα σωρό κόσμο και θα μπορούσα να τους κατονομάσω, αλλά δεν θα σας κουράσω άλλο. Τα περισσότερα ευχαριστώ πάνε σ' εσένα, Σταθερέ Αναγνώστη, όπως πάντα

-γιατί τελικά όλα σ' εσένα απευθύνονται. Χωρίς εσένα, κύκλωμα δεν υπάρχει. Αν κάποια απ' αυτές τις ιστορίες σου πει κάτι, σε ταξιδέψει, σε βοηθήσει να περάσεις το βαρετό μεσημεριανό διάλειμμα, την πτήση ή την ώρα τιμωρίας γιατί έπαιζες με το φυσοκάλαμο μέσα στην τάξη, αυτή είναι η ανταπόδοση.

5

Εντάξει -τελείωσε η διαφήμιση. Πιάσου από το μπράτσο μου τώρα. Κρατήσου γερά. Θα πάμε σε πολλά σκοτεινά μέρη, αλλά νομίζω πως ξέρω τον δρόμο. Μόνο μην αφήσεις το χέρι μου. Κι αν σε φιλήσω στο σκοτάδι, δεν έγινε τίποτα· είναι μόνο επειδή είσαι η αγάπη μου.

Και τώρα άκου:

15 Απριλίου 1984
Μπάνγκορ, Μείν

Η ομίχλη

Ο ερχομός της καταιγίδας

Να πώς έγιναν τα πράγματα. Τη νύχτα που υποχώρησε επιτέλους ο χειρότερος καύσωνας στην ιστορία της βόρειας Νέας Αγγλίας –τη νύχτα της 19ης Ιουλίου– ολόκληρη η περιοχή του δυτικού Μείν επλήγη από τις πιο άγριες καταιγίδες που έχω δει στη ζωή μου.

Εμείς ζούσαμε δίπλα στη λίμνη Λονγκ και είδαμε την πρώτη από αυτές να έρχεται προς την περιοχή μας μαστιγώνοντας τα νερά λίγο πριν νυχτώσει. Για καμιά ώρα πριν από αυτό, ο αέρας ήταν απόλυτα ακίνητος. Η αμερικανική σημαία που είχε στήσει ο πατέρας μου στο λεμβοστάσιο, το 1936, κρεμόταν τελείως άψυχη στον ιστό της. Δεν κυμάτιζε καν ο ποδόγυρός της. Η ζέστη ήταν σαν στερεό σώμα και πηχτή σαν θολό στάσιμο νερό σε πυθμένα λατομείου. Εκείνο το απόγευμα είχαμε πάει οι τρεις μας για μπάνιο, αλλά το νερό δεν πρόσφερε ευχαρίστηση αν δεν ξανοιγόσουν στα βαθιά. Όμως ούτε η Στέφι ούτε εγώ ξανοιχτήκαμε στα βαθιά, γιατί ο Μπίλι δεν μπορούσε. Ο Μπίλι είναι πέντε χρονών.

Φάγαμε ένα κρύο δείπνο στις πεντέμισι, τσιμπολογώντας σχεδόν αποχαυνωμένοι σάντουιτς με ζαμπόν και πατατοσαλάτα στην ξύλινη βεράντα μας που έχει θέα στη λίμνη. Κανένας μας δεν είχε όρεξη για τίποτε άλλο, εκτός από τις πέψι, που διατηρούσαμε κρύες σ' έναν ανοξειδωτο κουβά γεμάτο παγάκια.

Μετά το φαγητό ο Μπίλι πήγε στην πίσω αυλή για να παίξει στο παιδικό μονόζυγο. Η Στεφ κι εγώ μείναμε εκεί που ήμασταν χωρίς να μιλάμε πολύ, καπνίζοντας και χαζεύοντας, πάνω από τον θαμπό επίπεδο καθρέφτη της λίμνης, το Χάρισον, πέρα μακριά στην άλλη όχθη. Μερικά ταχύπλοα πηγαиноέρχονταν βουίζοντας. Τα κωνοφόρα εκεί απέναντι φαίνονταν σκονισμένα και μαραμένα. Στα δυτικά, μεγάλα μολυβένια σύννεφα μαζεύονταν αργά, συγκεντρώνονταν σαν στρατός. Κεραυνοί άστραφταν ανάμεσα στις νεφελώδεις μάζες. Από το διπλανό σπίτι, το ραδιόφωνο του Μπρεντ Νόρτον, συντονισμένο σ' εκείνον τον σταθμό κλασικής μουσικής που εκπέμπει από την κορυφή του όρους Ουάσινγκτον, έβγαζε κάτι παράσιτα σαν άγρια γκαρίσματα έπειτα από κάθε αστραπή. Ο Νόρτον ήταν δικηγόρος από το Νιου Τζέρσεϊ και το σπίτι του στη λίμνη Λονγκ ήταν το εξοχικό του, χωρίς καυστήρα και μόνωση. Πριν από δύο χρόνια ο Νόρτον κι εγώ είχαμε μια διαφορά για το σύνορο των οικοπέδων μας και καταλήξαμε στο δικαστήριο της Κομητείας. Κέρδισα εγώ. Ο Νόρτον ισχυρίστηκε ότι κέρδισα επειδή αυτός δεν-είναι-από-την-πόλη. Δεν χωνεύουμε ο ένας τον άλλο.

Η Στεφ αναστέναξε και έκανε αέρα στον κόρφο της ανεμίζοντας το επάνω μέρος από το φανελάκι της. Αμφιβάλλω αν αυτό τη δρόσισε καθόλου, πάντως βελτίωσε πολύ τη δική μου θέα.

«Δεν θέλω να σε τρομάξω», της είπα, «αλλά νομίζω πως έρχεται κατά δω μια πολύ άγρια καταιγίδα.»

Με κοίταξε με αμφιβολία. «Σύννεφα καταιγίδας είχε και χθες και προχθές, Νόρτον. Και διαλύθηκαν.»

«Απόψε δεν θα διαλυθούν.»

«Λες;»

«Αν αγριέψει ο καιρός, θα πάμε κάτω.»

«Πόσο πολύ νομίζεις πως μπορεί να επιδεινωθεί;»

Ο μπαμπάς μου ήταν ο πρώτος από τους ντόπιους που έχτισε σπίτι ως πρώτη κατοικία σ' αυτή την πλευρά της λίμνης. Όταν

ήταν ακόμα παιδί, αυτός και τα αδέρφια του είχαν χτίσει ένα σπιτάκι για τις θερινές διακοπές στη θέση όπου βρίσκεται τώρα το σπίτι μας, αλλά το 1938 μια καλοκαιρινή θύελλα το ισοπέδωσε, παρότι οι τοίχοι του ήταν από πέτρα. Άντεξε μόνο το λεμβοστάσιο. Την επόμενη χρονιά άρχισε να χτίζει ένα μεγαλύτερο σπίτι. Τα δέντρα είναι αυτά που κάνουν όλη τη ζημιά όταν έχει κακοκαιρία. Τα δέντρα γερνάνε και ο δυνατός αέρας τα ρίχνει. Είναι ο τρόπος της μητέρας φύσης να τακτοποιεί τα του οίκου της.

«Στ' αλήθεια, δεν ξέρω», είπα με πάσα ειλικρίνεια. Απλώς είχα ακούσει ιστορίες για τη μεγάλη θύελλα του 1938. «Αλλά ο άνεμος που σηκώνεται από τη λίμνη μπορεί να έρθει κατά δω με ταχύτητα τρένου εξπρές.»

Ο Μπίλι επέστρεψε μετά από κάμποση ώρα γκρινιάζοντας ότι δεν του άρεσε και τόσο το μονόζυγο, γιατί είχε γίνει «παπί στον ιδρώτα». Του ανακάτωσα τα μαλλιά με ένα χάδι και του έδωσα άλλη μία πέτσι. Δουλειά να έχει ο οδοντίατρος...

Τα μεγάλα μολυβένια σύννεφα ολοένα και πλησίαζαν, καλύπτοντας το γαλάζιο του ουρανού. Τώρα πια ήταν βέβαιο ότι ερχόταν καταιγίδα. Ο Νόρτον είχε κλείσει το ραδιόφωνό του. Ο Μπίλι κάθισε ανάμεσα στη μητέρα του και σ' εμένα και κοίταζε τον ουρανό συνεπαρμένος. Βροντερά, μακρόσυρτα μπουμπουνητά ακούγονταν πάνω από τη λίμνη και αντιλαλούσαν ξανά. Τα σύννεφα αναδεύονταν, στριφογύριζαν, τη μια μολυβένια, την άλλη μαβιά, μετά φωτεινά από τους κεραυνούς, έπειτα πάλι μολυβένια. Σιγά σιγά κάλυψαν ολόκληρη τη λίμνη και έβλεπα πια από απόσταση να κρέμεται μια κατακόρυφη γάζα βροχής από την κοιλιά τους. Βρισκόταν αρκετά μακριά ακόμα. Εκείνη την ώρα πρέπει να έβρεχε στο Μπόλστερς Μιλς ή και στο Νόργουεϊ ίσως.

Άρχισε να σηκώνεται αέρας, ασταθής στην αρχή, ανασηκώνοντας τη σημαία και αφήνοντάς την απότομα να ξαναπέσει.

**Θα επισκεφτούμε μέρη άγνωστα και σκοτεινά,
αλλά νομίζω ότι ξέρω τον δρόμο.
Απλώς μην αφήσετε το χέρι μου...**

Σε αυτή την καθηλωτική συλλογή ανατριχιαστικών διηγημάτων –στην οποία περιλαμβάνεται και η εκπληκτική νουβέλα *Η ομίχλη* που μεταφέρθηκε με μεγάλη επιτυχία στον κινηματογράφο– ο ανυπέρβλητος μετρ της αγωνίας παίρνει τον ανυποψίαστο αναγνώστη σ' ένα φανταστικό ταξίδι στη χώρα όπου βασιλεύουν οι σκιές των πιο απόκρυφων φόβων μας.

Τραγουδούν οι νεκροί;

Ο Στίβεν Κινγκ, ένας από τους κορυφαίους συγγραφείς των καιρών μας, ξέρει να γράφει ιστορίες που σαγηνεύουν τον αναγνώστη. Οι συλλογές διηγημάτων του είναι κατά τη *Sunday Telegraph* «μυστηριώδεις, καθηλωτικές, απολαυστικά τρομακτικές» και πολλά διηγήματά του –όπως τα *Καρδιές στην Ατλαντίδα*, *Η ομίχλη* και *Τελευταία έξοδος: Ρίτα Χέιγονορθ*– έγιναν σπουδαίες κινηματογραφικές επιτυχίες.

«Ευφάνταστα, απολαυστικά, διαβολικά διηγήματα...

Ο Κινγκ αποδεικνύει για μία ακόμα φορά
ότι είναι κορυφαίος αφηγητής.»

–Associated Press

εκδόσεις
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Διοικητικό 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-822-4

9 789604 618224